

Владислав Аначков ♦ Робърт Блонд ♦ Стефан Роглев

ВИТРОНИКС

ИЗМЕРЕНИЕ

Лазерен апокалипсис

София, 2018

Автор **Богдан Русев (Робърт Блонд)**
Продуцент/съавтор **Владислав Аначков**
Продуцент/арт директор **Стефан Роглев**
Главен фотограф **Николай Атанасов (MonTero)**
Фото/видео **Пейо Пеев (Art Studio Allure)**
Илюстрации **Калоян Стоянов (Stoyanov Art)**
Графичен дизайн **Светослав Николов**
IT/WEB **Вихрен Бенев**

Актьори **Стефан Роглев (Аурум)**
Гергана Аролска (Диамантис)
Боряна Димитрова (Суа)
Светла Петрова (Тенебрис)
Ева Александрова (Кайра)
Елена Йорданова (Аура)

Грим **Мария Ковачева**

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на NITRO Entertainment и на издателство „Изток-Запад“.

© Владислав Аначков, Робърт Блонд, Стефан Роглев, автори, 2018

© NITRO Entertainment, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0365-3

Владислав
Аначков

Робърт Блонд

Стефан
Роглев

ВИТРОНИКС

ИЗМЕРЕНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

БОГОВЕ И ДЕМОНИ

ПЪРВА ГЛАВА

В сърцето на една безкрайна вселена, отвъд безброй измерения, като безценно украшение блестеше Скъпоценния свят.

Беше свят с бушуващи океани от злато и планински масиви от скъпоценни камъни. Благородният метал беше такава неизменна част от него, че дори живите същества бяха златисти, а скъпоценните камъни му даваха безконечна сила, от която черпеха всички – от могъщите и прекрасни обитатели на Златния дворец до най-дребните зверчета в необятните лесове на хоризонта.

Даже всепризнатите мъдреци, които властваха над свитъците в прочутата библиотека на двореца, не можеха да отговорят на въпроса защо е така. Жителите на Скъпоценния свят просто се радваха на дълъг и щастлив живот, обградени от благородния метал и безценните минерали.

В някои светове, за които Скъпоценния свят се бе превърнал в достойна за възхищение легенда, богатството му се възприемаше като неоспоримо доказателство за неговото величие – величие, към което трябваше да се стремят всички. В други, по-бедни светове, белязани от бича на болестите, глада и войната, богатството на Скъпоценния свят беше извор на черна завист и пламтяща омраза. Жителите им не мечтаеха да се издигнат до висотата на този свят, не се вдъхновяваха от неговото щастие и не искаха да бъдат като неговите обитатели. Не, те жадуваха да го подчинят, да го завладеят и да ограбят

съкровищата му, така че да го сринат в кървавата кал на своето съществуване – като диви зверове, които рушат прекрасен древен храм в безумната си ярост.

Но за тях по-късно.

В самия център на Скъпоценния свят се издигаше величественият Златен дворец, в който с благородство и мъдрост управляваше вечната Златна кралица на име Диамантис, обожавана и обичана от своя народ едновременно като майка и дъщеря. Като майка, защото Диамантис всекидневно, от зори до мрак, полагаше грижи за всичките си поданици и никой не бе пропуснат в мислите ѝ. Като дъщеря, защото тя също беше дете на Скъпоценния свят и нито за миг не си позволяваше да погледне отвисоко и най-маловажния жител на своето царство.

Златния дворец беше исполинска постройка от масивно злато, която се извисяваше на главозамавайща височина по средата на Златната равнина, така че от кулата на върха му светът се виждаше като на длан. Могъщите крепостни стени, които го обграждаха, бяха толкова дебели, че върху тях можеха да се разминат две колесници, теглени от по осем буйни коня, и бяха инкрустирани както отвън, така и отвътре, с огромни скъпоценни камъни от дванадесетте фамилии на минералите, всяка от които притежаваше особена вълшебна сила. Тези стени обгръщаха обширно пространство, достатъчно да побере цял град. И зад тях наистина имаше град – столицата на Златната кралица. Беше истински лабиринт с просторни булеварди, по които преминаваха тържествени шествия, и криволичещи улички без изход – толкова тесни, че слънчевата светлина никога не достигаше до паважа от чисто злато; с величави здания, които приютяваха благородните съветници и придворното обкръжение на Златната кралица, и миниатюрни дюкянчета, в които неуморно се трудеха занаятчиите от стотиците различни професии, необходими за добруването на едно могъщо царство. (Или за изработката на балната рокля на една-единствена придворна дама.)

От външната страна на крепостните стени беше изкопан дълбок ров, в който бушуваше истинска река от разтопено злато. Благородният метал, нажежен до бяло, бликаше от подземен извор дълбоко под основите на Златния дворец и се вихреше по цялото протежение на крепостния ров, докато не се излее в истински водопад от злато надолу към равнината, където се успокояваше до широка, тиха река. При разливите на Златната река благородният метал най-сетне изстиваше достатъчно, за да се втвърди в блестящи гладки плочи, които обграждаха двореца от всички страни чак до хоризонта и даваха името на Златната равнина.

Като всички владетели, седели на Златния трон преди нея, и Диамантис се отличаваше с живот, необичайно дълъг дори по стандартите на Скъпоценния свят. Тя царуваше толкова отдавна, че даже родените в деня на нейната коронация вече имаха внуци. Защото безмерната сила на скъпоценните камъни, която Златната кралица владееше, я правеше неподвластна на времето и тя все така приличаше на благородната девица, поела тежестта на короната през онзи ден, за който още се пеха песни и се разказваха легенди.

Диамантис управляваше народа си с пълната отговорност на своята власт и всяка нейна дума беше закон – но всекидневно се допитваше до безброй съветници, вещи в различни клонове на мъдростта и изкуството, така че думите ѝ никога не бяха напразни или не на място.

В тронната зала на Златния дворец имаше само един трон и на него седеше кралицата, която се беше обрекла на безбрачие в деня на коронацията си и приемаше целия народ за свой спътник в живота.

А от двете страни на трона от сутрин до мрак стояха на пост двете Златни принцеси.

Макар да ги наричаха принцеси, Кайра и Аура не бяха деца на Златната кралица, нито престолонаследнички; титлата им беше просто израз на уважение. В действителност те бяха дъщери на благородни семейства от най-близкото обкръжение

на кралицата. Но за разлика от придворните дами в други, по-миролюбиви или по-непредпазливи светове, Златните принцеси бяха обучавани още от малки не в изкуството на ръкоделието или лютнята, а в многобройните изкуства на войната. Бяха страховити ездачки, легендарни майсторки на всички оръжия и благородни воители с чутовна физическа сила и грацията на хищници.

Във времена на война, каквито не помнеха дори най-възрастните жители на Скъпоценния свят, Златните принцеси трябваше да отбраняват столицата от врага. Но през цялото управление на настоящата Златна кралица в Скъпоценния свят никога не бе имало война, а пред стените на Златния дворец никога не се бяха изправяли неприятели.

В мирно време Кайра и Аура бяха церемониална гвардия на Диамантис, стояха неотлъчно от двете страни на трона ѝ и я придружаваха при пътуванията ѝ до всички кътчета на нейното царство.

Но Златната кралица не беше царувала в мир толкова дълго, като се бе отнасяла наивно към света. И Диамантис, и нейните мъдри съветници знаеха отлично истината: за някои Скъпоценния свят беше образец за подражание; но за други беше апетитна плячка. Във времена на мир и благоденствие един умен и прозорлив владетел винаги трябваше да е готов за война.

Точно затова Златната кралица нареди да се проведе невидан рицарски турнир. Онзи, който успееше да срази най-големите воители на своето време, щеше да бъде издигнат до военачалник на могъщата армия на Диамантис, така че да бъде готов да я поведе на поход за завладяване на нови светове или в отбрана на Скъпоценния свят от евентуални нашественици. Отговорността за сигурността на Златния дворец щеше да продължи да се носи от красивите и могъщи рамене на Златните принцеси Кайра и Аура, а бъдещият Първ рицар щеше да напусне стените му, когато се наложи, за да се сражава за своята кралица.

Новината за турнира беше поверена на бързоходци и умели ездачи, които я разпространиха чак до пределите на Скъпоценния свят. В продължение на няколко месеца в Златния дворец се стичаха нови и нови благородни рицари с буйни жребци и бляскави оръжия, готови да премерят силите си за благоволенieto на Златната кралица. Следваха ги безкрайни тълпи от жители на Скъпоценния свят, които пристигаха в столицата пеша, на коне, с колесници или каруци, защото всички – и бедни, и богати – искаха да видят с очите си това легендарно събитие, за да могат да разкажат за него на своите внуци. Градът зад крепостните стени се препълни с посетители, дошли за турнира, но мъдрите съветници на Диамантис бяха предвидили това и тази година реколтата беше събрана по-рано, така че да има храна за всички.

Когато и последният прочут рицар пристигна в двореца, придворните глашатаи обявиха на всеослушание, че турнирът ще започне по изгрев слънце на следващия ден. Претендентите щяха да премерят сили в традиционните състезания, провеждани под скиптъра на Диамантис, която не вярваше в излишната жестокост и беше забранила някои по-кръвожадни игри – наследство от предишни, по-варварски времена. Така на рицарите вече не им се налагаше да се борят с голи ръце срещу невиджани зверове, докарани от най-далечните кътчета на Скъпоценния свят (или, както твърдеше мълвата, призовани с магията на скъпоценните камъни от други светове). В турнира на Диамантис имаше само две дисциплини, но те показваха участниците в най-добрата им светлина: сблъсък с копия, при който рицарите препускаха един срещу друг, облечени в тежки брони, и единоборство с мечове, в което имаха възможност да свалят броните си, ако пожелаят, като пожертват сигурността в името на бързината.

Слънцето в уречения ден изгря и освети многолюдните тълпи, които се бяха събрали още предната вечер около арената, както и многобройните претенденти, придружавани от пажове с ярки знамена, нашарени с гербове, които разкриваха

благородното потекло на господарите им. Докато небесното светило се издигаше все по-високо, претендентите отпаднаха един по един от турнира, а когато започна да се спуска към западния хоризонт, на арената бяха останали само двама противници.

Единият от тях беше рицар от особено изтъкната фамилия, приближена на Златната кралица, който се представяше с прозвището Сребърния рицар. Сребърни бяха и доспехите му, и сбруята на коня, от който неуморно беше събарял в прахта претенденти през целия ден.

Другият рицар беше от по-неизвестно, но също толкова благородно семейство и по примера на своя противник се беше нарекъл Бронзовия рицар. Беше истински исполин с тежки доспехи, потъмнели от употреба до матов блясък, и макар да се беше представил достойно в сблъсък с копия, силата му беше в единоборството с мечове, в което беше сразил всички, дръзнали да се изправят пред острието на великанското му оръжие. (Докато наблюдаваха представянето му, Златните принцеси, седнали от двете страни на кралицата, се бяха спогледали многозначително, така че не остана място за съмнение кой е техният фаворит.)

По всичко изглеждаше, че финалният сблъсък за титлата Пръв рицар щеше да бъде между тези двама кандидати. Но точно тогава на арената излезе нов претендент, когото никой не беше виждал досега – не само на турнира, но и по улиците на града или в тронната зала на Златния дворец.

Беше висок, с могъщо телосложение и искряща златиста кожа, каквато имаха благородните жители на Скъпоценния свят. Но осанката му беше като на планински воин, а не като на придворен рицар – сякаш беше свикнал да се сражава с диви зверове и варварски племена, а не да мери уменията си с други благородници в изящните, сложни танцови фигури, изпълнявани по дворцовите балове. Той носеше на главата си висок шлем, който не свали дори когато се представи на кралицата и останалите височайши гости на трибуната, при това не само с

името си (Аурум), но и със самоувереното прозвище Златния рицар – сякаш вече знаеше, че ще спечели състезанието.

Но най-необикновеното у него беше жребецът, който яздеше. Животното беше по-високо от всеки друг кон, видян през този ден на арената, и пристъпваше с горди стъпки, които тресяха земята. Носеше доспехи, също толкова страховити, колкото и шлемът на господаря му, а от челото му стърчеше дълъг остър рог, обкован със злато. Онези зрители на турнира, които бяха застанали най-отпред и имаха възможност да го разгледат отблизо, с вълнение сведоха глави, защото това не беше кон, а истински еднорог – вълшебно създание, което никой дотогава не беше виждал с очите си. Самият факт, че Аурум се явяваше на турнира, възседнал това създание, с което несъмнено се беше сдобил в някое легендарно приключение, правеше кандидатурата му достатъчно сериозна, за да всели боязън в сърцата на бъдещите му противници.

И това се доказва, когато той наистина се изправи срещу тях.

В първия сблъсък Златния рицар препусна срещу Сребърния, възседнал своя еднорог и стиснал дълго копие. Двамата се сразиха с такава сила, че копията им се строшиха на трески и рицарите се разминаха на педя помежду си, понесени от вихъра на препускащите под тях животни. Когато стигнаха до срещуположните краища на арената, и двамата се обърнаха, готови да се впуснат отново един към друг. Останал без копие, Сребърния рицар извади меча си и го насочи напред, макар че това оръжие не беше особено подходящо за такъв сблъсък. Но Аурум само се засмя, наведе се към еднорога си и прошепна нещо в ухото му. Животното тръсна глава и се втурна напред. Митичният му рог засия от вълшебна сила и едва сега всички видяха, че той е изваян от масивен рубин – скъпоценният камък на силата, здравето и мъдростта. И когато двамата рицари се срещнаха отново по средата на арената, еднорогът мълниеносно сведе глава и заби своя рог в щита на Сребърния рицар

с такава сила, че го изхвърли от седлото, а безполезният меч на претендента се търколи в прахта.

Във втория (и последен) сблъсък от турнира Златния рицар излезе на арената, където се провеждаха единоборствата с мечове. Бронзовия рицар се изправи срещу него като истинска планина от метал и развъртя над главата си страховития меч, който по-обикновени мъже дори не биха успели да вдигнат. Вместо да отговори на предизвикателството, Аурум свали спокойно доспехите си, като остави единствено високия шлем, и едва тогава извади меча си. (Щом видяха това, Златните принцеси си размениха още един поглед, сякаш вече не бяха сигурни кой е техният фаворит.)

Бронзовия рицар се устреми към своя противник като ураган от стомана и мускули, но в този миг се случи нещо неவிжда̀но на рицарски турнир: на гърба на Аурум се разтвори чифт дълги, могъщи златни криле, които се развяха с такава сила, че го издигнаха високо във въздуха. На ръкохватката на меча на Златния рицар проблесна за миг инкрустиран аметист – скъпоценният камък на сръчността и бързината – и той прелетя над главата на Бронзовия рицар, праметна се ловко във въздуха и го удари по шлема с такава сила, че гигантът се строполи в прахта.

Бяха необходими осмина пажове, за да го изнесат от арената, но дотогава вече никой не му обръщаше внимание – тълпата приветстваше с огушителен рев новия победител.

По устните на Диамантис заигра лека усмивка и тя кимна на себе си. Турнирът, който беше замислила, за да открие своя бъдещ военачалник, беше изпълнил целта си. Нейното царство вече имаше Пръв рицар, който да изпълнява повелите ѝ – и това беше Аурум, възседнал своя еднорог.

И както се оказа, точно навреме.

Радостните възгласи на тълпата още не бяха затихнали, когато дворцовите глашатаи подеха нов вик:

– Тревога!

Златните камбани на върха на високата кула забиха в сигнал за опасност; Златните принцеси Кайра и Аура се изправиха

пред своята кралица, готови да я защитават до смърт; а Златния рицар, който току-що бе избран за предводител на армията на Скъпоценния свят, се метна на седлото си и животното препусна към крепостните стени, без да чака покана. Когато пристигна там, Аурум скочи от гърба на еднорога, но нозете му в златни ботуши така и не докоснаха земята, защото крилете му се разтвориха и го понесоха нагоре, към върха на стените. Златния рицар се качна върху един зъбер и заслони очи срещу кървавия блясък на залязващото слънце, за да види откъде идва опасността.

ОПАСНОСТТА ИДВАШЕ ОТ МНОГО, МНОГО далеч.

За мнозина от обитателите на други, не толкова божествени планети и измерения, Скъпоценния свят изглеждаше като истински рай. Но за демоничните жители на Огнения свят той беше мъчително изкушение.

Демоните отправяха от векове пламтящия си взор към Скъпоценния свят с надеждата да го завладеят, да опожарят Златния дворец и да поробят народа му. И сега най-сетне бяха открили начин да сбъднат кошмарната си мечта.

След столетия на лишения и тормоз Върховния демон беше открил пролука в тъканта на пространството, през която да прехвърли своята армия в Скъпоценния свят. Беше пожелвал всичко, за да даде на жреците си необходимите ресурси и силата да отворят адски портал отвъд измеренията, и сега не му оставаше нищо друго, освен да поведе войниците си в смъртоносно сражение, от което те нямаше да се върнат никога. Ако битката бъдеше загубена, демоните нямаше да видят отново своята мрачна, безнадеждна родина, защото щяха да са мъртви. А ако бъдеше спечелена, нямаше да се завърнат на опожарената си планета, защото щяха да разполагат с нов дом за себе си и своите деца. Върховния демон щеше да замести Златната кралица на трона и да владее Скъпоценния свят. Щяха да му се кланят както неговите верни демони, които е спасил от сигурно унищожение, така и новите му поданици от Скъпоценния свят, които щеше да направи свои роби.

И когато Аурум стъпи на върха на крепостната стена на Златния дворец и погледна към Златната равнина, той съзря ужасяваща гледка. Гладката повърхност на равнината беше осквернена от необятен ров с пламтящи краища и сърцевина, която тлееше в кървавочервено, а от него, като демони от преизподнята (каквито всъщност си бяха), извираха пълчища от страховити врагове, за да залееят двореца като бурна река.